

เมื่อชีพตนจนอยากยาคำว่า—เกลียด
ทุกกระเบียดชีวิตมากผิดหวัง
แล้งไมตรี น้ำใจ ไร้พลัง
สุดท้ายยังชีพต่อไป...เพื่อใครแล้ว

เคยวาดหวังตั้งใจเอาไว้มาก
เหลือแต่ซากกิ้งกือพังคังเศษแก้ว
ภาพที่เคยระยิบระยับแว
ผิดจากแนวที่หวัง เคยตั้งใจ

โลกจากวัน วัยเก่า เราพิสุทธ์
ทุกสิ่งหยุด ผ่านผัน จวนวันใหม่
วันที่เราต้องตื่นรนผจญไป
เพื่อยังชีพอยู่ได้ ไม่อายชน

ท่ามกลางความวุ่นวายทั้งหลายนี้
เรายอมพลีชีพอยู่สู้ทุกหน
เพื่อเกียรติและคุณค่าคำว่า 'คน'
ไม่เคยสนใจแพ้แม่สัณนิท

ผลทุกอย่างปรากฏทุกบท...เศร้า
การกระทำของเราเหมือนคนผิด
อับน้าตาปราศัย...ในชีวิต
เราแพ้ฤทธิ์ความเศร้าที่เผาใจ

แพ

วราภรณ์ วงศ์สุวรรณ